

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Petri Danielis Huetii Demonstratio Evangelica

Huet, Pierre Daniel

Parisiis, 1679

De Prophetia Michaeae.

urn:nbn:de:hbz:466:1-16260

demum: Num & Saul inter Prophetas? Jonathan: Num & Saul inter scribas? בַּסְפָּרִיאַם. Utrum enim verisimilius esse dicas, significari musicum concentum, an hominum turbam, sibi invicem obstrepentium, & vaticinia ita fundentium, ut à nullo possent exaudiri? Existimare satius est, chorum notari psallentium & saltantium hominum. His cum se adjunxerunt Saulis nuntii, & Saul ipse, nempe afflatu divino ita sunt permoti, ut ipsos cantandi quoque & psallendi ac saltandi libido incesseret. Qua exercitatione usque adeo incaluit Saul, ut vestimenta detraheret, nimiaque demum lassitudine confectus, in terram sese nudus abjiceret. Hunc psallendi ac tripudiandi morem inter Judæos receptum tenuit & David, cum Arcam de domo Obededom Hierosolyman reduceret: nam septem cantantium choris stipatus, ad strepitum citharæ & tubarum strenue saltabat. Verum Micholi hoc majestate regia indignum in Davide visum est, universo vero populo in Saule: unde natum est adagium: Num & Saul inter Prophetas? Sed Dei instinctu factum id ab utroque nesciebant, quod quum ita sit, tum vere existunt Prophetæ: & hoc prophetiæ genus in secundo gradu collocat Rabbiorum doctissimus Maimonides in More nevochim. Secundus, inquit, prophetiæ gradus est, cum homo in se sentis rem vel facultatem quampiam exoriri, & super se quiescere, quæ cum impellit ad loquendum; ita ut loquatur vel de scientiis & artibus, vel Psalmos & Hymnos, vel utilia ac saluaria recte vivendi præcepta, vel res politicas & civiles, vel denique divinas, & quidem inter vigilandum, & in vigore sensuum ordinario. Et hic est de quo dicitur quod loquatur per Spiritum sanctum. Hac specie Spiritus sancti instinctus Psalmos suos scripsit David. Quoniam igitur qui Spiritu Dei excitati psallebant, מְבַרְכִים dicebantur, hinc & fiducines omnes מְבַרְכִים eodem nomine videntur appellati. Atque ita ex Jona Propheta, Arion fiducem confingi potuit.

Maim. in More nevochim, lib. 1. cap. 45.

V. Dixi superius Jonæ vaticinium, libro quarto Regum memoratum, annorum injuria periisse. Hinc ejus, quod extat, deprimendi ansam arripit Theologo-Politicus Disputator, vel quasi fragmenti alicujus è majori opere decerpti, vel certè quasi è seriptionum complurium numero levis unius opusculi & contemnendi. Quam notam reliquis itidem inurit Prophetarum libris; una omnes opera abolere, in contemptum certe adducere studens. Aliis quoque, sed saniora sentientibus de Libris sacris, grandioris historiæ particula visâ est Prophetia Jonæ; idcirco quod à conjunctione connexiva initium capiat. Ii vero sibi id responsi habeant, quæ edidit vaticinia Jonas præter Libellum hunc, non videri ab eo litteris fuisse mandata, proindeque nec temporum lapsu consumta; ea quippe duntaxat scriptis tradidisse Prophetas, quæ in longitudinem pertinebant, ne ex hominum animis memoria ipsorum evanesceret: quæ autem proxime spectabant ad exitum, etsi nonnumquam in libros relata sunt, minime tamen id ita necessarium fuisse, ut pote quorum futura esset recens recordatio, tum cum eventu ipso completerentur. Cujusmodi fuit illud, quod de Jeroboamo prænuntiatum à Jona libri Regum testantur: nam cum coævi fuerint Jeroboamus & Jonas, verisimile est in re instanti ac imminente prædictionem hanc à Jona editam fuisse. Favere nobis videtur Cyrillus: ait enim: ἡ προφητὴς ἡ ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἀποκάλυψης λέγουσα ἡμεῖς οὐδὲν ἀπὸ τῆς προφητείας τῆς ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ἀποκάλυψης. Prophetia ab illo prolata sermo præter hunc nullus alter in literas relatus est. Quæ autem ex conjunctione connexiva, initio Libri hujus posita, petitur ratio, frivolum esse demonstravimus alibi, cum librum Ezechielis contra Adversariorum argumenta tueremur; ut pote quam ab Ebræis in fronte ornatus gratia collocari Grammatici doceant. Postremo etiamsi majoris operis partem esse Prophetiam hanc fateremur, quid inde illi ex auctoritate sua decederet, non intelligo. Imo vero hinc conjicere licet, nobilissimam visam ac utilissimam particulam hanc, quam adversus edacem vetustatem studium hominum, vel potius supremi numinis voluntas conservavit, ne eximio hoc Christi per triduum mortui ac deinde resurgentis simulacro careremus.

Refelluntur argumenta Adversariorum. Unicum argumentum. 4. Reg. 14. 15. Tract. Theol. cap. 10.

DE PROPHETIA MICHÆÆ.

I. Disputatur de Michæa. II. Probatur Prophetia Michææ
 ἡ ἀρχαιότης & antiquitas.

I. QUI ab Ebræis sextus inter Prophetas Duodecim ponitur Michæas, is tertius ab Interpretibus Septuaginta, aliisque Græcis scriptoribus collocatus est. Tempus quo edita ipsi à Deo sunt vaticinia, quibus nunc fruimur, ipsa in fronte

Disputatur de Michæa.

Hh

caussa vestri, Sion quasi ager arabitur, & Jerusalem quasi acervus lapidum erit, & mons Templi in excelsa sylvarum. Videtur quoque Sophonias ex eodem Libro ista hausisse: *Salva-* Soph. 3. 19.
bo claudicantem, & eam que ejecta fuerat congregabo, & ponam eos in laudem, & in nomen, in
omni terra confusionis eorum: sic enim Michæas: Et ponam claudicantem in reliquias, & Mich. 4. 7.
eam que laboraverat in gentem robustam, & regnabit Dominus super eos in monte Sion. Illa
etiam Ezechielis: Principes ejus in medio illius, quasi lupi rapientes prædam ad effunden- Ezech. 22. 27,
dum sanguinem, & ad perdendas animas, & avare ad sectanda lucra. Propheta autem ejus 28.
lincebant eos absque temperamento, videntes vana, & dirvinantes eis mendacium, dicentes,
Hæc dicit Dominus Deus, cum Dominus non sit locutus: affinia sunt istorum Michææ: Mich. 3. 10, 11.
Qui edificatis Sion in sanguinibus, & Jerusalem in iniquitate. Principes ejus in muneribus
judicabant, & Sacerdotes ejus in prophetia dirvinabant, & super Dominum quiescebant di-
centes: Numquid non Dominus in medio nostrum? non venient super nos mala. Apposita
quoque ad id argumentum testimonia Matthæi & Johannis, unde intelligitur, ex præ-
dictione Michææ consentientem Judæorum omnium opinionem extitisse, futurum ut
Bethlehemi Christus nasceretur: nec enim ex sua ipsorum persona docent Evangelistæ
id prænuntiasse Michæam, sed pervulgato inter Judæos sermone jacari istud solitum
fuisse: talia enim de Herode refert Matthæus: Et congregans omnes principes Sacer- Math. 2. 4, &
dotum, & Scribas populi, sciscitabatur ab eis ubi Christus nasceretur. At illi dixerunt ei: In 10.
Bethlehem Juda; sic enim scriptum est per Prophetam: Et tu Bethlehem, terra Iuda, nequa-
quam minima es in principibus Juda: ex te enim exiet dux, qui regat populum meum Israël.
Item Johannes: Quidam autem dicebant: Numquid à Galilea venit Christus? Nonne Scri- Joh. 7. 41. 42.
ptura dicit, Quia ex semine David, & de Bethlehem castello, ubi erat David, venit Christus?
Jamdudum enim percrebuerat inter Judæos insigne illud Michææ vaticinium: Et tu Mich. 2. 1.
Bethlehem Ephrata, parvulus es in millibus Juda; ex te mihi egredietur qui sit dominator
in Israël, & egressus ejus ab initio, à diebus æternitatis. Christus ipse denique verba ejus
& voces usurpare dignatus est: nam cum apud Matthæum sic disserit: Veni enim Math. 10. 35.
separare hominem adversus patrem suum, & filiam adversus matrem suam, & nurum adver- 36.
sus socrum suam; & inimici hominis domestici ejus: procul dubio in animo hæc habuit:
Veni enim separare hominem adversus patrem suum, & filiam adversus matrem suam; &
inimici hominis domestici ejus: quæ Michææ septimo capite reperiuntur,

DE PROPHETIA NAHUM.

I. Disputatur de Nabumi patria. II. Varia de ejus ætate opiniones proponuntur; III. deinde nostra. IV. Probatum Prophetia Nabumi antiquitas. V. Refelluntur argumenta Adversariorum. Primum argumentum. VI. Secundum argumentum.

I. **D**E Nabumi patria & ætate, deque Ninives excidio, quod vaticiniis Nahum præsignificavit suis, magnæ cientur inter eruditos velitationes, & oppido pauca ac fere nulla posterior ætas huic præbet testimonia, adeo ut quæcunque ad eum pertinent, jaceant propemodum in obscuro, & densis tenebris circumsepta sint. Institutum tamen tenere conabimur, & Librum hunc ab omni suspitione vindicare. Agamus primum de Nahumi patria. Simeonitide tribu oriundum fuisse ait Pseudo-Epiphanius, Elcesi natum, trans Jordanem, versus Begabar. Verba ipsius hæc sunt: *Ἐστὶ δὲ πατὴρ ἑλεσῆι, πέτρι τῆ ἰορδάνου, εἰς βεγαβάρ, ἐν φυλῆς συμμοίων.* Hic erat ab Helcesi, trans Jordanem, in Begabar, de tribu Symeon. Dorotheus vero Epiphanius hujus simius: *Hic Nahum erat ab Elcesi, trans Bethabaran, de tribu Symeon.* Hinc emendandum Epiphanius, & pro *βεγαβάρ*, legendum *βεθαβάρ*. Bethabaram enim trans Jordanem esse sitam docent Eusebius & Hieronymus, illicque Johannem lavacro homines in noxarum emendationem abluisse. Idem habet Origenes. Elcesi igitur circa Bethabaram natus est Nahumus, ex Epiphanius & Dorothei sententia, ibidemque sepultus. Elcesi quoque natum agnoscunt Eusebius & Hieronymus. Verum hic longe à Bethabara Elcesin locat; aitque Helkesai, *הלקשי*, parvum Galilææ viculum, & vix veterum ædificiorum ruderibus agnoscendum, sua ætate extitisse, Judæis notum, sibi que ab itineris duce monstratum. Unde eos confutat, qui Nahumum Helcesæum putabant esse dictum, à patre Helcesæo, Propheta quoque & ipso. Si qua in re, certe in notitia Terræ sanctæ fidem meretur Hieronymus, qui & ex diligenti lustratione, & ex